

Disciplinaire

Publicatie in deze rubriek geschiedt door de Commissie Disciplinaire Rechtspraak, bestaande uit mr. A.G. Beets, mr. J.C.P. Ekering, mr. G.J. Kemper, mr. H.P. Utermark en mr. C.H.B. Winters.

Raad van Discipline 's-Gravenhage, 17 april 2000

(mrs. Robbers, Claassen, Grootveld, Baas en Van Nispen tot Sevenaer)

Discrepantie tussen wat een advocaat bij pleidooi als verklaring van zijn cliënt stelt en wat die cliënt later als getuige verklaart. Vraag of die advocaat daarover aan de wederpartij nadere inlichtingen moet geven of zich kan beroepen op een geheimhoudingsplicht jegens die cliënt.

Advocatenwet, art. 46 (1.3 geheimhoudingsplicht; 4.1 rechters; 5.4 welwillendheid in het algemeen)

Gedragsregels 6, 17 en 30

Feiten

Mr. X voerde voor zijn cliënte de vennootschap A een procedure tegen een bank, die werd vertegenwoordigd door mr. Y, de klager.

In die procedure stelde mr. X dat een aantal door de bank, na executoriaal beslag, verkochte zaken niet aan de debiteur van de bank, de vennootschap B, toebehoorde maar aan zijn cliënte.

In het beslagexploit van de deurwaarder was vermeld dat C, directeur van A, de deurwaarder had rondgeleid bij een magazijn. Bij pleidooi stelde mr. X dat hij uitvoerig met C had gesproken en dat die hem had meegedeeld dat die rondleiding niet had plaatsgevonden. C, na een tussenvonnissen van de rechtbank als getuige gehoord, verklaarde toen dat hij de deurwaarder wél bij het magazijn had rondgeleid.

Mr. Y schreef aan mr. X dat ofwel deze ofwel diens cliënt onwaarheid had gesproken en vroeg mr. X mee te delen of hij bij pleidooi de rechtbank al dan niet juist had voorgelicht. Mr. X weigerde die vraag te beantwoorden. Mr. Y riep vervolgens de bemiddeling van de deken in. Deze schreef, na onderzoek, aan mr. Y: 'De correspondentie en het telefoongesprek waarnaar mr. X verwijst, hadden betrekking op het dilemma van het beroepsgeheim. Nu C ook een cliënt van mr. X is, staat het hem naar zijn mening niet vrij – en ik deel die mening – om over zijn contacten met C in detail uiteenzettingen te geven. Mr. X schrijft dat het mogelijk is dat hij C verkeerd heeft begrepen. In de procedure zal niet het pleidooi van mr. X maar de getuigeverklaring van C doorslaggevend zijn. Onder deze omstandigheden geef ik u in overweging uw klacht niet verder te vervolgen.'

Mr. Y riep vervolgens mr. X als getuige op. De rechtbank wees het beroep dat mr. X deed op het verschoningsrecht af.

Mr. Y handhaafde vervolgens zijn tweeledige klacht dat mr. X had nagelaten naar behoren te antwoorden op zijn brieven waarin hij om nadere inlichtingen vroeg én ofwel bij pleidooi onwaarheid had verteld ofwel mededelingen had gedaan van feitelijke aard die onvolgende door hem waren geverifieerd ofwel mededelingen had gedaan waarvoor hij niet wilde instaan.

Overwegingen van de raad

Ten aanzien van het eerste klachtonderdeel overwoog de raad dat niet valt in te zien dat mr. X klachtwaardig zou hebben gehandeld door mr. Y niet nader te informeren, reeds omdat C een cliënt van mr. X was ten aanzien van wie laatstgenoemde mocht menen gehouden te

zijn aan een geheimhoudingsplicht. Het feit dat de rechtbank later heeft bepaald dat aan mr. X geen verschoningsrecht toekomt met betrekking tot de vraag of hij blijft bij hetgeen door hem in zijn pleitnota was gesteld omtrent de mededelingen van C, doet daaraan niet af.

Mr. X mocht menen – zeker nu de rechtbank zich daar toen nog niet over had uitgelaten – niet gehouden te zijn inhoudelijk in te gaan op de kwestie die de klager in zijn brieven aansneed. Zijn veronderstelde geheimhoudingsplicht jegens zijn cliënten mocht mr. X in casu stellen boven het streven naar onderlinge verhoudingen berustend op welwillendheid en vertrouwen jegens de klager.

Ten aanzien van het tweede klachtonderdeel overwoog de raad dat niet is komen vast te staan, noch aannemelijk is geworden, dat mr. X wist dat de gegevens zoals vermeld in zijn pleidooi onjuist waren. Gebleken is dat door mr. X vooroverleg is gepleegd met C, waarvan hij de inhoud aan C bevestigde. Derhalve kan niet de mogelijkheid worden uitgesloten dat C eerst verklaring a heeft afgelegd tegen mr. X en vervolgens verklaring b tijdens het getuigenverhoor bij de rechter.

Mr. X heeft naar aanleiding van het aan hem door C meegedeelde een nader onderzoek gepleegd alvorens die mededelingen in zijn pleidooi te presenteren. Derhalve is niet gebleken dat mr. X feitelijke gegevens heeft verstrekt waarvan hij weet, of behoort te weten, dat die onjuist zijn.

Volgt

Ongegrondverklaring van de klacht in beide onderdelen.

Raad van Discipline 's-Gravenhage, 17 april 2000

(mrs. Robbers, Foortse, Claassen, Van Nispen tot Sevenaer en Van Oven)

Tegelijkertijd optreden voor en tegen dezelfde cliënt. Geen verwijtbaar handelen omdat geen sprake is van een dubbelrol en onaannemelijk is dat de advocaat van zijn cliënt vertrouwelijke informatie zou kunnen hebben gekregen die hij tegen diezelfde cliënt zou kunnen gebruiken.

Advocatenwet art. 46 (2.4. het vermijden van belangenconflicten)

Gedragsregel 7

Feiten

BV A en BV B richten samen BV C op. De oprichters zijn ieder voor 50 procent aandeelhouder en tevens bestuurder van BV C. Beide bestuurders zijn zelfstandig bevoegd om BV C te vertegenwoordigen. Ruim twee jaar na oprichting van BV C maakt BV B ten laste van de rekening van BV C een substantieel bedrag over naar diverse dochtervennootschappen van BV B. Als gevolg daarvan rijzen forse meningsverschillen tussen BV A en BV B als aandeelhouders van BV C. Tevens wordt BV C door derden in rechte betrokken. BV B verzoekt mr. X om de belangen van BV C te behartigen in die procedures tegen derden. Verder vraagt BV B aan mr. X om voor BV B, dan wel voor een van haar dochtervennootschappen, te procederen tegen BV

Alle disciplinaire beslissingen die sinds 1986 in het *Advocatenblad* zijn gepubliceerd zijn ook te vinden

op www.advocatenorde.nl en *BalieNet*

C. Mr. X gaat op deze verzoeken in. Daarop klaagt BV A tegen mr. X.

Klacht

Mr. X treedt in bepaalde procedures voor en namens BV C op en in andere procedures tegen BV C.

Overwegingen van de raad

BV C heeft twee directeuren/aandeelhouders. Beide bestuurders zijn zelfstandig bevoegd BV C te vertegenwoordigen. Elk van beide bestuurders kan dus namens BV C opdrachten geven aan een advocaat. Waar de beide bestuurders het kennelijk volstrekt met elkaar oneens zijn over het door BV C te voeren beleid, kan dit, naar zich laat begrijpen, tot moeilijkheden leiden.

BV C heeft via haar directeur BV B aan mr. X verzocht om haar als advocaat bij te staan in procedures die door derden tegen BV C zijn aangespannen. Mr. X treedt daarnaast op als advocaat van BV B in een procedure tegen BV C, die in die procedure – naar de raad begrijpt – wordt bijgestaan door een advocaat die door haar andere directeur, te weten klager, is ingeschakeld.

Dit is zonder twijfel een wonderlijke situatie, maar mr. X gaat hiermee naar het oordeel van de raad toch niet over de schreef. Hij speelt namelijk geen dubbelrol, maar behartigt de belangen van zijn cliënte BV B en die van BV C zoals die gezien worden door haar zelfstandig bevoegde directeur BV B. Informatiebron van mr. X is en blijft BV B. Het is dus onaannemelijk dat mr. X van BV C vertrouwelijke informatie zou kunnen hebben gekregen die hij in de procedure waarin hij BV B bijstaat tegen BV C, zou kunnen ge- of misbruiken. Indien BV B een andere advocaat zou hebben benaderd om haar bij te staan in de procedure tegen BV C, zou die andere advocaat precies dezelfde informatie hebben kunnen krijgen als thans mr. X, steeds van BV B, heeft gekregen. Mr. X beschikt als (ex-) advocaat van BV C dan ook niet over 'inside-information'.

Volgt

De raad verklaart de klacht ongegrond.

Raad van Discipline 's-Gravenhage, 17 april 2000

(mrs. Robbers, Claassen, Grootveld, Baas, Van Nispen tot Sevenaer)

De advocaat dient zijn cliënt op de hoogte te brengen van belangrijke informatie. Wanneer de advocaat nalaat schriftelijk erop te wijzen dat hij bij gebreke van betaling van griffierecht en de eigen bijdrage afziet van het indienen van een processtuk, komt het risico van miscommunicatie voor rekening van de advocaat.

Advocatenwet art. 46 (1.2 vereiste communicatie met de cliënt, 1.5 vereiste van schriftelijke vastlegging)

Gedragsregel 8

Feiten

Mr. X staat klager bij in een echtscheidingsprocedure, waarvoor hij door de Raad voor Rechtsbijstand aan klager was toegevoegd. Klager diende een eigen bijdrage van rond de 1000 gulden te betalen alsmede

het griffierecht, en heeft dat ondanks enige verzoeken daartoe van mr. X nagelaten. Mr. X ziet vervolgens af van het indienen van een verweerschrift waarop een alimentatie, door klager te betalen, wordt vastgesteld van 250 gulden per maand voor elk van zijn kinderen en 300 gulden ten behoeve van zijn gewezen echtgenote. Een andere advocaat gaat voor klager in hoger beroep, dat ertoe leidt dat de beschikking van de rechtbank wordt vernietigd en de alimentatie op nihil wordt gesteld.

Overwegingen van de raad

Een advocaat dient zijn cliënt op de hoogte te brengen van belangrijke informatie. In strijd met die verplichting heeft mr. X klager niet schriftelijk gewezen op de consequentie van het niet-betalen door klager van het verschuldigde griffierecht en de eigen bijdrage, te weten dat mr. X in dat geval geen verweerschrift voor klager zou indienen. Aan de stelling van mr. X dat hij klager daaromtrent mondeling zou hebben geïnformeerd, gaat de raad voorbij, nu klager mr. X kennelijk niet goed heeft begrepen en het risico van miscommunicatie bij gebreke van schriftelijke berichtgeving voor rekening van mr. X komt.

Volgt

De klacht is gegrond. Gelet op de aard en de ernst van de verweten gedragingen legt de raad aan mr. X ter zake de maatregel van enkele waarschuwingen op.

Raad van Discipline 's-Gravenhage, 17 april 2000

(mrs. Robbers, Claassen, Grootveld, Baas en Van Nispen tot Sevenaer)

Met de aard van het advocatentuchtrecht is het onverenigbaar dat over een klacht moet worden geoordeeld indien de desbetreffende advocaat ten tijde van de behandeling ter zitting door de raad is overleden.

Advocatenwet art. 49 lid 1

Feiten

De klacht tegen mr. X is bij de raad binnengekomen op 14 april 1999. De mondelinge behandeling heeft op 10 januari 2000 plaatsgevonden. Mr. X is toen niet verschenen. Nadien is de raad gebleken dat mr. X op 12 november 1999 was overleden.

Overwegingen van de raad

Het is met de aard van het advocatentuchtrecht onverenigbaar dat over een klacht moet worden geoordeeld indien de desbetreffende advocaat ten tijde van de behandeling ter zitting door de raad is overleden. In het tuchtrecht gaat het erom dat een advocaat zich tuchtrechtelijk verantwoordt voor zijn gedrag in de uitoefening van zijn beroep. Dit is een aan de persoon van de desbetreffende advocaat verbonden verantwoordingsplicht, welke bij overlijden een einde neemt. Bij gebreke van die verantwoording is er geen plaats voor een oordeel over de slechts van één zijde belichte klacht.

Volgt

Onthouding van een oordeel over de klacht.